

Ἐφημερίς τῶν Κυριῶν

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ

ΣΥΝΤΑΞΣΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΚΥΡΙΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ

ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Συνδρομηταὶ ἐγγράφονται εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς

Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν

Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ δὲ παρ' ἅπασιν τοῖς κ. κ.
ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν Δρ. 5
Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν Φρ.χ. 8

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ

27-ὁδὸς Πανεπιστημίου-27
Γραφεῖον ἀνοικτὸν καθ'
ἐκάστην ἀπὸ 10-12 π. μ.

Πᾶσα παρατήρησις ἐπὶ
τῆς ἀποστολῆς τοῦ φύλλου
γίνεται δεκτὴ μόνον ἐντὸς
ὀκτῶ ἡμερῶν.

Διὰ τὰ ἀνυπόγραφα ἄρθρα
εὐθύνεται ἡ συντάκτις αὐτῶν
Κ. ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Τὰ πεμπόμενα ἡμῖν χειρό-
γραφα δημοσιεύομενα ἢ μὴ
δὲν ἐπιστρέφονται. — Ἀνυπό-
γραφα καὶ μὴ δηλοῦντα τὴν
διαμονὴν τῆς ἀποστελλούσης
δὲν εἶναι δεκτά. — Πᾶσα ἀγ-
γελία ἀφορῶσα εἰς τὰς Κυ-
ρίας γίνεται δεκτὴ.

Αἱ μεταβάλλουσαι διεύθυν-
σιν ὀφείλουσι ν' ἀποστέλλωσι
γραμματόσημον 50 λεπτῶν
πρὸς ἐκτύπωσιν νέας ταινίας.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ἡ ΚΕ'. Μαρτίου εἰς Αλεξάνδρειαν. — Ἀπὸ τὸ ταξίδι μου. — Ἀπὸ τὸ Salon τῶν γλυπτριῶν καὶ ζωγράφων γυναικῶν: Ἡ κ. Clovis Hugues (κατὰ τὸ γαλλικόν, ὑπὸ δος Εἰρήνης Νικολαΐδου). — (Ἀπὸ τὸν Δωδεκάλογον τοῦ Γύφτου τοῦ κ. Κωστή Παλαμᾶ: Ἡ Ἀγάπη—Τὸ μαγαζιὸν κρίνον (Συνέχεια τοῦ μυθιστορήματος τῆς κ. Κ. Παρρέν). — Συνταγή. — Εἰδοποιήσεις. — Ἐπιφυλλίς: Τὸ μαγεμένο βολι: (Gatulle Meudès μετάφρασις δος Εἰρήνης Νικολαΐδου).

Ἡ ΚΕ'. ΜΑΡΤΙΟΥ Εἰς ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑΝ

Ἡμεῖς τὴν ἐωρτάσαμεν ἐδῶ μὲ θούρια καὶ παιᾶνας καὶ λόγους ἐκκλησιαστικούς καὶ λόγους πατριωτικούς καὶ παρατάξεις στρατοῦ καὶ στεφανώματα ἀγαλαμάτων, ὡς ἐπεκράτησε νὰ τὴν ἐορτάζωμεν πάντοτε.

Οἱ Ἀλεξανδρεῖνοὶ τὴν ἐωρτάσαν ἐξαιρετικῶς ἐφέτος μὲ τρόπον πρακτικώτερον καὶ συμφωνότερον πρὸς τὸ πνεῦμα τῆς θρησκείας, τῆς ὁποίας τὸ γλυκοχάραγμα μᾶς ἐνθυμίζει ἡ ἡμέρα αὐτή. Τὴν ἐωρτάσαν, καταθέτοντες τὸν θεμέλιον λίθον ἐνὸς μεγάλου καὶ εὐεργετικοῦ ἰδρύματος, τοῦ Μπενκαίου Ὁρφανοτροφείου. Ἐνας ὠρτικός νῶς εὐποιῖας εἰς μνημόσυνον τῶν ἡρώων τοῦ 21, ἰδοῦ ἰδέα πρωτότυπος, καὶ ἀνταξίαν πραγματικῶς τῶν μεγάλων θυσιῶν τῶν ἡρώων, τὰς ψυχὰς τῶν ὁποίων ἡ Ἑλληνικὴ Ἐκκλησία μνημονεύει τὴν ἡμέραν αὐτήν, ἀλλὰ καὶ τοῦ πνεύματος τῆς θρησκείας, ἐν ὀνόματι τῆς ὁποίας ἡ Ἑλλὰς ἀνεπέτασσε τῆς ἐλευθερίας τὸ λάβαρον. Εἶναι περίεργον καὶ ἀξίον ἰδιαιτέρας παρατηρήσεως, πῶς οἱ Ἕλληνας τοῦ Ἐξωτερικοῦ καὶ ἰδίως οἱ Ἀλεξανδρεῖνοὶ εἰξεύρουν, ὅχι μόνον νὰ διεθέτουν τὸ χρῆμά των, ἀλλὰ νὰ συνδυά-

ζουν τὴν γενναιότητά των μὲ τὴν ποίησιν καὶ τὴν λεπτότητα αἰσθημάτων.

Τὸ νὰ ἰδρῦση αἴφνης ἡ γενναιοδωρία ἐνὸς Μπενάκη, πολλὰς φορὰς ἑκατομμυριούχου, μέσα εἰς τὰ ταμεία τοῦ ὁποίου ὁ χρυσὸς κυκλοφορεῖ, ὡς κἄτι χωρὶς ἀξίαν πλέον, ἓνα ὄρφανοτροφεῖον, εἶναι πράξις εὐγενῆς, ἀξιεπαινος, ἀλλ' ὅπως δὴ ποτε συναφῆς μὲ τὰς ὑποχρεώσεις, τὰς ὁποίας οἱ προνομοῦχοι τοῦ πλοῦτου ἔχουν ἀπέναντι τῶν πτωχῶν ὁμοίων των.

Ἀλλὰ τὸ νὰ συνδυάσῃ τὴν φιλάνθρωπον αὐτὴν πράξιν τοῦ μὲ τὴν ἐθνικὴν μας ἐορτήν, τὸ νὰ θέσῃ τὸ Ἄσυλον τῶν Ὁρφανῶν τῶν ξενητευμένων Ἑλλήνων ὑπὸ τὴν αἰγίδα, οὕτως εἰπεῖν, τοῦ ἠρωϊσμοῦ τῶν πρωτομαρτύρων τῆς ἐθνικῆς μας ἀναστάσεως, τὸ νὰ ἀδελφώσῃ τὴν ἰδέαν τῆς εὐποιῖας μὲ τὴν ἰδέαν τῆς πατρίδος, ἰδοῦ αἰσθηματικὴ ἀδρότης καὶ ποιητικὴ ἀντίληψις τῆς φιλάνθρωπίας, πρωτότυπος καὶ ἀξιοθαύμαστος.

Χωρὶς νὰ παραστῶ εἰς τὴν ἐορτήν αὐτήν, παρὰ μόνον μὲ τὴν φαντασίαν, μοῦ φαίνεται ὅτι παρὰ τοὺς λόγους, οἱ ὁποῖοι θὰ ἐλέγχθησαν πρὸς ἕξκρσιν τῆς ὠρτικῆς αὐτῆς πράξεως, ἡ ψυχὴ τοῦ ἰδρυτοῦ θὰ εἶχε κατὰ τὴν ὄραν ἐκείνην μίαν μυστικὴν ἐπικοινωνίαν μὲ τὰς ψυχὰς τοῦ Ρήγα, καὶ τοῦ Πατριάρχου καὶ τοῦ Ἀθνακίου Διάκου.

Καὶ μοῦ φαίνεται ὅτι παρὰ τοὺς λόγους τοῦ μνημοσύνου τῆς ἐκκλησίας, ἡ σκέψις τοῦ θὰ ἐπετοῦσεν εἰς ἄλλους κόσμους καὶ τὸ πνεῦμά του θὰ ἐτέλει ἐν τοιοῦτου περιήπου εἶδους μνημόσυνον: Ἐστὲις μᾶς ἐθεμελιώτατε μίαν ἐλευθερίαν πατρίδα μὲ τὴν ὠρτικὴν τῆς ζωῆς σας θυσίαν καὶ τὸ ἄγιον καὶ πολῦτιμον αἷμά σας; Τί ἂν συνδέωμεν τὴν ἱερὰν ἀνάμνησίν σας εἰς τὰς ἀθῶας παιδικὰς ψυχὰς μὲ τὴν ἀντίληψιν καὶ προστάξιάν σας, καὶ ἂν δι' αὐτὰ ἡ ἰδέα μᾶς οἰκογενεῖας, ἀνυ-

τέχνης έως και εις αυτές τὰς ὥρας τῆς ἀναγκύσεώς της, ἀφοῦ δι' αὐτὴν δὲν ὑπάρχει μεγαλειτέρα εὐτυχία, παρὰ νὰ μολύνηται εἰς τὸ σπῆτι τῆς τὸ βρόδου ὅ,τι ἐπισημότερον ἔχει τὸ Παρίσι μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων τῶν γραμμάτων καὶ τῶν κελῶν τεχνῶν, μεταβάλλουσα οὕτω τὸ σκλόνι τῆς εἰς νκόν, ἐν τὸς τοῦ ὁποίου διαρκῶς προσφέρεται λατρεία εἰς τὸ Ὁρατιον.

Εἰρήνη Νικολαΐδου (Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ)

ΑΓΑΠΗ

Μὴ δῶς γυναικί τὴν ψυχὴν σου, ἐπιβῆναι αὐτὴν ἐπὶ τὴν ἰσχύν σου.

Σοφία Ἰνδοῦ υἱοῦ Σειράχ.

Καθάρως θὰ γενόμενα σὰν τὴν αὐγὴ καὶ σὰν τὴ δροσιά, δυνατὴ θὰ γενόσονται σὰν τὸν ἥλιο ἢ σὰν τὴ θάλασσαν.

Swinburne (ὁ Θρίκμος τοῦ Καιροῦ).

Περδικόστηθα Τσιγγάνα, ὦ μαγεύτρα ποῦ μιλεῖς τὰ μεσάνυχτα πρὸς τὰστρα γλῶσσα, προσταγῆς,

ποῦ μιλῶντας γιγαντεύεις καὶ τοὺς κόσμους ξεπερνᾷς καὶ τὰστέρια σοῦ φοροῦνε μὴ κορόνα ξωτικῆς!

Σφίξε γύρω μου τὴ ζώνη τῶν ἀντρίκειω σου χερῶν· εἶμαι ὁ μάγος τῆς ἀγάπης, μάγισσα τῶν ἀστεριῶν.

Μάθε με πῶς νὰ κατέχω τὰ γραφτὰ θνητῶν καὶ ἐθνῶν, πῶς τὰπόκρυφα τῶν κέλων καὶ τῶν οὐρανῶν·

πῶς νὰ φέρω ἀνωστημένους σὲ καθρέφτες μαγικούς· εἰς πένταμορφος τοῦ κόσμου, καὶ ὄλους τοὺς καιροὺς·

πῶς, ἐπάκουος τοὺς δαιμόνους, τοὺς λαοὺς τῶν ξωτικῶν στὸς χρυσοὺς νὰ δένω γέρονες τῶν θαυλιδιῶν,

καθὼς δένω καὶ τὸ Λόγο, δαίμονα καὶ ξωτικό, στὸ χρυσὸ τὸ δαχτυκίδι, στὸ Ρυθμό·

πῶς μὲ βοῦλλα σολωμόντινα νὰ σφραγίσω καὶ νὰ κλειῶ τὰ μεγάλα τὰ τελῶνια σὲ γυαλί στερό,

καὶ στὴ θάλασσα νὰ βίχνω τὸ γυαλί, καὶ νὰ γερῶ μὲσ' στὴν ἄβυσσον τὸ ὅ,τι εἶναι μὲ τὴν ἄβυσσον γενιά·

(Ἔτσι καὶ ἄλλο ἓνα τελῶνιο, ἔτσι καὶ ἡ τραγὴ Ψυχὴ τοῦ κορμιοῦ φυλακισμένη τὸ στενὸ γυαλί,

μὲσ' στὴ θάλασσα τῆς Σκλήρης ἄθλια πεταχτὴ (ἢ καὶ ἐκεῖ σὰ στὴν πατρίδα, σάμπως μὴ ἄβυσσον καὶ αὐτὴ).

Μάθε με ὅλα νὰ διαβάσω τὰ ἐπεκόσμια μυστικὰ στὸ σκολιὸ τῆς ἀγκαλιῆς σου μὲσα στὰ φιλιὰ·

Κι ὅλα γύρω μου τὰ πάντα παντογνώστρα σὲ μηνῶν· μόνο κατὶ ἀκόμα λείπει... νὰ με! Ἔγω καὶ ἐσύ, τὸ Πᾶν!

Γιατὶ κατὶ ξέρω, κατὶ νὰ σοῦ δώσω ἔγω καὶ ἐγὼ ἄδεια στέκεται μὴ στάμνα στὸ βαθὺ μπροστὰ νερό,

καὶ θὰ στὴ γιομίσω. Ξέρω τὴν παύση μουσικὴ θὰ τὴ ζήσης θεῖα μαζί μου στὸ δικό μου τὸ βιολί.

Σάρκα ἢ μουσικὴ θὰ γίνῃ μὲ τὴν πλάστρα μας φωτιὰ, καὶ ἀπὸ μᾶς θὰ γεννηθοῦνε τὰφεγάδιαστα παιδιὰ,

ποῦ ὅμοια τοὺς θὰ σπείρουν καὶ ἄλλα καὶ ὅτι γύρω τοὺς ἀγρό, ἄφρωστο, ἄσχημο, θὰ βέψη στὸν ἀφανισμό.

Τῆς χαρῆς θὰ λάμψη ὁ Νόμος ποῦ προστάζει, βασιλιῆς «φτάνει νὰ εἶσαι ἀπὸ ὑγεία καὶ ἀπὸ δόναμι· ρικῆς!»

Κι ὁ ἄνθρωπος μὲσα στὰ θάμπη τῆς ἀκέριας νέας ζωῆς θὰ εἶναι πάντα ἢ κυβερνήτης ἢ τραγουδιστής.

Ὡ φωλιῆς! Ὡ ἀηδόνια! Πᾶνε τῆμοιασσα καὶ τὰ περὶ, πέτρα ἀκάλιστη σκεπάζει πεθαμμένη τὴ Σκλαβιά.

Στεροπαῖδι ἀγάλια ἀγάλια θὰ προβάλλῃ καὶ θὰ βγῆ πλάσγα ἀκόμα πιὸ γιομᾶτο, νόημα πιὸ βαθύ.

Κι ὁ Ἀρχορτάρθρωπος θὰ γάβη, ποῦ ἢ ρομφαῖά του καὶ αὐτὴ θὰ φαντάζῃ σὰν κιθάρα παναρμονικὴ.

Κι ὁ ἄνθρωπος ὁ βαριομοίρης ὁ ἰδροκόπος δουλευτής ὁ ἄπλερος ποῦ παραδέρνει δοῦλος ἢ βασιανιστής,

καὶ ἢ βασιανιστής ἢ δοῦλος, ἀμολήτα καὶ σκληρὰ μέτριος τῆρανονος γρικᾶει μὲσ' στὰ σωθικά,

καὶ ὁ ἄνθρωπος ὁ βαριομοίρης θὰ ἐψωθῆ θριαμβευτής σὲ μιὰ γῆ πλατεῖα προφήτης μιας πλατύτερης ψυχῆς.

Δὲ γνωρίζω ἀπὸ θρησκείας, μήτε σκέψω σὲ θεοὺς, γνωριμιὰ μου ἐσύ καὶ πίστη! Πῆρα ἀράδα τοὺς ρυσοὺς,

γύμνωσα τὸ εἰκονοστάσι βέβηλα καὶ τὸ βωμό, λείψαν' ἄγια, τίμια ἔδλα. κάθε πρόσφορο ἱερό,

δισκοπότηρα, λαμπάδες, ὅλα τᾶγια τῆς καρδιάς, ὅλα στᾶρρικα, σὰν ἄθλια, γιὰ νὰ τὰ πατῆς!

.. Εἶπα, καὶ ἄκουσες, καὶ γέρονες... Τρισαλλοῖά μου, ὦ τρισαλλοῖά στὸ σκολιὸ τῆς ἀγκαλιῆς σου μ' ὅλα τὰ φιλιὰ!

Περδικόστηθα Τσιγγάνα, ὦ μαγεύτρα, ποῦ μιλεῖς τὰ μεσάνυχτα πρὸς τὰστρα γλῶσσα προσταγῆς!

Στὰ μεσὰ στὰ ρικηφόρα στήθια σου ἤρα μοναχὰ τῆς γυναικας τὴν ἀπάτη καὶ τῆς σάρκας τὴ σκλαβιά,

καὶ ἀχαμνὴ πλανεύτρα ἀγάπη, καὶ ἔν ἀφρωστημένο φῶς καὶ τὸ λίγωμα ποῦ λυώνει τὸ κορμὶ τοῦ καθενός.

Μεσὰ μου καὶ ἄρ νὰ σαλέψῃ ἄκουα κατὶ σὰ φτερό, μὲ τὰντρίκεια σου τὰ χέρια σὲντρίψες καὶ τὸ φτερό.

Ὡ ποῦ ἀγνάντιο καὶ μακριὰ μου τὰ μεσάνυχτα μιλεῖς πρὸς τὰστέρια, πρὸς τὰ πάντα γλῶσσα προσταγῆς,

Κι ὄντας μὲσ' στὴν ἀγκαλιὰ σου σφιχτοκλήεις με ἐξωτικῆ, ὦ γυναίκα ἐσύ σὰν ὄλες, ψεύτρα, σκλάβια! Ποιὰ εἶς' ἐσύ;...

(Ἀπὸ τὸν Δωδεκάλογον τοῦ Γύφτου τοῦ κ. Κωδῆ Παλαυᾶ).

ΤΟ ΜΑΡΑΜΕΝΟΝ ΚΡΙΝΟΝ

(Συνέχεια)

Εὐθὺς ὡς ἡ Ἄννα ἔμεινε μόνη καὶ ἤρχισε νὰ ἀναβῆναι τῆς σκάλας τοῦ ξενοδοχείου, ἠσθάνθη νὰ τὴν κυριεύῃ πάλιν ἡ ἀγωνία τοῦ φόβου καὶ τῆς ἐξαντλήσεως. Ὁ δρόμος, ὁ συνωτισμός, ἡ ἀνησυχία, ὅλα αὐτὰ τὴν εἶχον κουράσει πολὺ, καὶ ἡ ἰδέα ὅτι θὰ εὐρίσκατο πάλιν αὐτὴ μόνη μὲ τὴν κ. Μοίρα τῆς παρέλυσε τὴν ὀλίγην δύνάμιν ποῦ τῆς ἔμενε. Ὁ ὑπηρετῆς τοῦ ξενοδοχείου ἔτρεξεν ἀπ' ὀπίσω τῆς καὶ τὴν ἐφώνησε μὲ τὸ ὄνομά της. Μιὰ γυναίκα· εἶναι κάτω καὶ σὰς περιμένει, κυρία Ἄννα. Πρόσπει νὰ κερθῆ ἐπάνω ἢ θὰ κατέβετε σεῖς;

Ἡ Ἄννα ἐγλώμικσεν ἐκ συγκινήσεως, καὶ ἠσθάνθη διὰ μίαν στιγμὴν ὅλον τὸ αἰμά της νὰ σταματᾷ εἰς τὴν καρδίᾳ. Θὰ ἦτο χωρὶς ἄλλο ἢ μητέρα της. Ποῦ νὰ τὴν ἐδέξατο, χωρὶς νὰ τὴν ἰδῆ ἢ κ. Μοίρα. Διὰ νὰ φθάσῃ εἰς τὸ μικρὸν δωμάτιον, ὅπου ἐκοιμᾶτο μὲ τὴν Μίναν ἔπρεπε νὰ περάσῃ ἀπὸ τὸ δωμάτιον τῆς κυρίας. Καὶ ἐροβεῖτο τὴν συνάντησιν αὐτὴν, διότι ἡ μητέρα της ἦτο φλύαρη καὶ διότι τῆς ἄρεσε νὰ διηγῆται τὴν ἀθλιότητα καὶ τὴν κακομοιρίαν των. Ἐνθυμεῖτο ἀκόμη μὲ ἐντροπὴν, ὅτι ἡ μητέρα της τὴν περασμέμην φορὰν εἶχε ζητήσῃ ἀπὸ τὴν κ. Μοίρα ἓνα παληοφόρεμα, ὅτι εἶχε ἠμιλήσει γιὰ τῆς μπουγάδες ποῦ τῆς ἔτρωγαν τὸσα χρόνια τῶρα τὰ χέρια καὶ τὴν ζωὴν, ὅτι εἶχε πῆ πράγματτα, τὰ ὅποια ἦσαν μὲν ἀληθινὰ, ἀλλὰ τὴν ἐξευτέλιζαν, τὴν ἐταπεινῶσαν τόσον εἰς τὰ μάτια τῆς κυρίας. Ἐπειτα εἶχε παρατηρήσει, ὅτι ὕστερα ἀπὸ κάθε ἐπίσκεψιν τῆς μητέρας της, ἡ κυρία τὴν μετεχειρίζετο, ὅχι ὡς δασκάλαν τοῦ παιδιοῦ της, ὅπως τῆς πρῶτες ἡμέρας, ἀλλὰ μᾶλλον ὡς καμαριέραν, ὡς ὑπηρετρίαν. Ἐν τούτοις ἔπρεπε νὰ ἀποφασίσῃ. Καὶ δὲν τῆς ἐφαίνετο δυνατὸν νὰ δεχθῆ τὴν μητέρα της, οὔτε εἰς τὴν σάλα τοῦ ξενοδοχείου, ἀλλ' οὔτε εἰς τὰ μαγειρεῖα, ἐμπρὸς εἰς τούτους ὑπηρετᾶς.

Ἄλλ' ἡ μητέρα της, ἡ ὅποια τὴν εἶχεν ἰδῆ ἀπὸ τὸ βάθος τῆς εἰσόδου, ὅπου ἐπερίμενε, ἔτρεξεν, ἐφῆκε πῶς ἀπὸ τὸν ὑπηρετῆν καὶ τὴν ἐσταμάτησε ἐκεῖ εἰς τῆς σκάλας.

—Νὰ παιδί, νὰ μάλαμα! εἶπε μὲ τὴν χοντρή, τὴν ἀγριοφωνή της. Ἀκούει πῶς ἦρθ' ἡ μάνα της, καὶ ἀντὶ νὰ τρέξῃ, στέκεται καὶ συλλογιέται...

—Ἀμ' δὲ ποῦ σ' ἀρίνουν τὰ γλέντια νὰ νοικασθῆς καὶ γιὰ τὴν μάνα. Κι' ἀπὸ ποῦ ἔρχεσαι μὲ τὸ καλό; Ἀρχισες τῶρα νὰ ξεπορτίζης, βλέπω.

Ἡ Ἄννα θὰ ἤθελε νὰ ἀνοιγῆν ἡ γῆ νὰ τὴν καταπιῆ μᾶλλον, παρὰ νὰ ἠκούοντο ἀπὸ τοὺς ὑπηρετᾶς καὶ ἀπὸ ὅσους ἐπεροῦσαν, τὰ σκληρὰ λόγια τῆς μητέρας της.

— Εἶχα βγῆ μὲ τὸ κορίτσι, εἶπε, γιὰ νὰ προσκυνήσωμε τὸν ἐπιτάχιον. Καὶ ἐσταμάτησε πάλιν ὡς ἀποσβολωμένη, χωρὶς νὰ νὰ ξέρῃ τί νὰ πῆ καὶ τί νὰ κάμῃ.

Αἱ! καὶ δῶ θὰ σταθοῦμε, μεσ' τὸ διάβα τοῦ κόσμου; ἠρώτησε μὲ μαλακώτερον ὕφος ἡ μητέρα, ἡ ὅποια εἶχεν ἀντιληφθῆ τὴν χλωμάδα καὶ τὴν ἀγωνίαν τοῦ κοριτσιου.

Θ' ἀρθῶ μζζή σου, ἀπῆντησεν ἡ Ἄννα. Εἶχα σκοπὸ αὐτὴ

ραβδίαι της και ἐπετάχθη ἀμέσως ἐπάνω, ὅταν νὰ ἀποκτοῦσεν ἕξαφνα νέας δυνάμεις.

Ἡ Ἄννα ἔτρεξε πρὸς τὴν γρηά. Ποτὲ εἰς τὴν ζωὴν τῆς τὴν παιδική, δὲν ἐνθυμείτο νὰ τὴν ἐχάιδεψε κανεὶς, ἡ γρηά ὅμως πάντοτε τὴν ἐπονοῦσε καὶ ὅταν ἡ μητέρα της, γυναικὶ ἀξέβουμος, νευρική, ὑστερική, τὴν ἐκκομμεταχειρίζετο καὶ τὴν ἔδερνε, πάντα ἡ μπαμπ' Μάρω τὴν ἐγλύτωνεν ἀπὸ τὰ χέρια της. Τὴν ἀγαποῦσε λοιπὸν καὶ ἡ Ἄννα, ἂν καὶ ἡ μορφὴ της ἡ γεροντικὴ, ἡ τριχωτὴ καὶ φυσικὰ πολὺ ἀσχημὴ, τὴν ἔκαμνε νὰ ἀνατριχιάζῃ, ὅταν τὴν ἐπλησίαζε πολὺ.

Τὴν στιγμὴν αὐτὴν ἰδίως ἡ γρηά τῆς ἐφάνη περισσύτερον ἀποκρουστικὴ. Εἶχεν ἓνα μῆνα νὰ τὴν ἰδῇ καὶ τὴν εἶχε τόσον ξεσυνειθίσει, ὥστε τώρα τῆς ἔκαμνε τρομερὰν ἐντύπωσιν. Μὲ τὸ ἴδιο αἶσθημα τῆς φρίκης ἔβλεπε τὸ γυμνὸ καὶ σκοτεινὸ δωμάτιον, ποῦ ἔμοιαζε ὅταν τάφος χωρὶς φῶς, χωρὶς ἥλιο, χωρὶς ἓνα ἔπιπλο. Μόνο ἡ γάτα των ἡ μαύρη, ἡ ὁποία ἔτρεξε καὶ αὐτὴ εἰς τὴν πόρτα νὰ τὴν δεχθῇ καὶ τῆς ὁποίας τὰ χρυσοπράσινα μάτια ἔλαμπον ὅταν χρυσόπετρες, μόνον ἡ γάτα τῆς ἐφάνη ὠραία ὡς πάντοτε, μοναδικὸ στολισμα καὶ ἔπιπλο καὶ ἀγάπη της μέσα εἰς ὅλην ἐκείνην τὴν ἀσχημίαν καὶ ἀθλιότητα.

Ἡ σπιτονοκυρὰ τὰς ἠκολούθησε καὶ μέσα εἰς τὸ δωμάτιον ἀκόμη. Ὀλίγον ἀπὸ περιέργειαν νὰ μάθῃ πῶς ἐζοῦσεν ἡ Ἄννα μὲ τὴν πλουσίαν κυρίαν της, ὀλίγον ἀπὸ ἐλπίδα ὅτι ἐνδεχόμενον τὸ κορίτσι νὰ εἶχε πληρωθῇ τὸν μῆνα της καὶ καὶ νὰ τῆς ἔδιδε τὰ δύο ἐνοίκια, τὰ ὁποία τῆς καθυστεροῦσεν ἡ κυρ' Ἀνέζω, ἡ κυρὰ Δημήτρινα, ἐπῆρε μιὰ καρτέκλα της ἀπὸ τὴν αὐλή καὶ ἔλαβε τὴν θέσιν της μεταξύ τῶν τριῶν γυναικῶν.

Καὶ τὰ προικιά, μὲ τὸ καλὸ; ἠρώτησε χωρὶς περιστροφὰς ἡ κυρὰ Δημήτρινα. "Ἐφτασ' ἡ ὠρα νὰ βοηθήσης καὶ σύ, παιδί μου, τὴν καυμένη τὴ μάνα σου. Μὲ τὴν λέξιν προικιά ἐννοοῦσε τὸν μισθὸν τῆς Ἄννας. Ἀπὸ τὸ χερί τῆς κυρίας καὶ ἔστην τσέπη τῆς μάνας σου. Ἐτσι θάχῃς καὶ τὴν εὐχὴ τοῦ Θεοῦ.

— Ἀμὴ βέβαια, ἐπεδοκίμασεν ἡ μπαμπ' Μάρω. Χρωστάει τόσα καὶ τόσα τῆς μάνας του...

— Νόμιζα ποῦ θελες νὰ πῆς γιὰ τὰ νοίκια, ἀπήντησεν ἡ κυρὰ Δημήτρινα.

— Ἀμ' χρωστάμε καὶ τὰ νοίκια καὶ τὸ μπακάλη καὶ τὸν ψωμά...

Ἡ Ἄννα ἤρχισε νὰ ζαλίζεται. Τί θὰ πρωτοπλήρωνεν ἐπὶ τέλους μὲ τῆς εἴκοσι ἐννέα αὐτὰς δραχμὰς. Ἡ κυρὰ Δημήτρινα τῆς ἐφάνετο ὡς ἄρπυξ, ἡ ὁποία ἤρχετο πάλιν ὡς πάντοτε νὰ πάρῃ τὴν μπουκιά τὸ ψωμί ἀπὸ τὸ στόμα τῆς μάνας της. Αὐτὴ ἦτο παλαιὰ ἱστορία. Μόλις ἡ μάνα της ἐμάζεψε δέκα δραχμὰς, ἡ κυρὰ Δημήτρινα ἐπκρουσιάζετο καὶ δὲν ἐτολμοῦσεν ποτὲ νὰ τῆς ποῦν ὄχι, "Ὅλα κι' ὅλα μὰ τὸ νοῖκι της δὲν τ' ἄφινε νὰ τῆς τὸ φάνε. Πόσες φορὰς εἶχε μείνει ἀπὸ τὸ σχολεῖο, γιὰ νὰ πάρῃ πρῶτα τὸ νοῖκι ἡ κυρὰ Δημήτρινα κι' ὕστερα νὰ πληρωθῶν τὰ δίδακτρα.

Παρακκαλοῦνται θερμῶς αἱ κ. κ. συνδρομηταὶ αἱ καθυσταροῦσαι τὴν συνδρομὴν των τοῦ λήγοντος ἔτους νὰ ἀποστείλουν αὐτὴν ἀμέσως. Ἐπίσης αἱ ἐπιθυμοῦσαι νὰ ἐξκαλοθησούν λαμβάνουσιν τὴν «Ἐφημ. τῶν Κυριῶν» παρακκαλοῦνται νὰ ἀνανεώσουν τὴν συνδρομὴν των.

ΤΑ ΒΙΒΛΙΑ ΤΗΣ ΑΥΓΗΣ

Ἡ **Χειραφετημένη** καὶ ἡ **Μάγισσα** εἶναι τὰ δύο πρῶτα ἔργα τῆς ὑπὸ τὸν τίτλον: **Τὰ Βιβλία τῆς Αὐγῆς** τριλογίας τῆς κ. Καλλιρρόης Παρρέν.

Εἰς τὰ μυθιστορήματα αὐτὰ μελετᾶται καὶ εἰκονίζεται ἡ γυνὴ τῆς παλαιᾶς ἀνατροφῆς ἐν συγκρίσει πρὸς τὴν γυναικὰ τοῦ Νέου Κόσμου, τὴν ἀνατρεφόμενην μὲ τὸ πνευματικὸν πνεῦμα καὶ τὴν ὀρθὴν τοῦ προορισμοῦ της, ὡς ἀνθρωπίνου ὄντος ἀντίληψιν.

Εἰς τὴν «Χειραφετημένην» περιγράφονται ὁ βίος, τὰ ἔθνη καὶ ἔθιμα τῆς Κων/πόλεως, εἰς τὴν «Μάγισσαν» ὁ βίος τῶν Ἀθηνῶν κατὰ τὰς ἡμέρας τῶν Ὀλυμπικῶν ἀγώνων. Καὶ τὰ δύο συγκινοῦν, συγκλονίζουν, τέρπουν καὶ διδάσκουν. Ἀνατέμνουσιν τὴν γυναικείαν καρδίαν καὶ δίδουσιν πλήρη ἰδέαν τῶν πλεονεκτημάτων τῆς νέας ἐπὶ τῆς παλαιᾶς ἀνατροφῆς.

Ἐκαστὸν ἐκ τῶν βιβλίων τούτων ἀποτελεῖται ἀπὸ 400 περίπου σελίδας καὶ τιμᾶται διὰ τὰς Ἀθήνας δρ. 3, διὰ τὰς ἐπαρχίας 3,50 καὶ διὰ τὸ ἐξωτερικὸν 3 φρ. χρ.

Πᾶσα αἴτησις ἀπευθύνεται πρὸς τὴν κ.Κ. Παρρέν, ὁδ. Πανεπιστημίου, 27 Ἀθῆνας καὶ συνοδεύεται ὑπὸ τοῦ ἀντιτίμου.

ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ ΜΑΥΡΙΚΟΥ

Ὁδὸς Σταδίου ἀρ. 11

Εἶναι ἐν ἀπὸ τὰ ἀρχαιότερα καὶ ἀριστοκρατικώτερα φαρμακεία τῶν Ἀθηνῶν, ἐξυπηρετοῦν ἀκριβῶς καὶ τὴν ἐλεγκτοτέρην τάξιν τῆς πρωτευούσης. Εἶναι ἴσως τὸ μόνον, τὸ ὁποῖον ἐκ τῶν πρώτων φέρει ἐξ Εὐρώπης, ὅλα τὰ νεώτερα specialités, τὰ πλέον σπάνια καὶ τὰ πλέον δυσεύρετα τῶν ὁποίων ἔχει ἀποδειχθεῖ ἡ ὠφέλεια καὶ δι' ὧν ἐξυπηρετεῖ ἰδιαιτέρως τοὺς πάσχοντας.

Νύκτα καὶ ἡμέραν ἀνοικτὸν τὸ φαρμακεῖον Μαυρίκου, παρέχον πᾶν φάρμακον εἰς ἀρίστης ποιότητος, καὶ ἔχων γενικὴν ἀποθήκην μεταλλικῶν καὶ ἀλλοκλητικῶν νερῶν, ἐντελῶς προσφάτων, μὲ πλοῦτον διακοσμήσεως εἶναι σωστὸν Ἀσκληπιεῖον ὑπὸ τὴν κυρίαν τῆς λέξεως σημασίαν καὶ ἐν ἀπὸ τὰ ὠραιότερα στολισμὰτα τῆς ὁδοῦ Σταδίου.

ΜΗΤΕΡΕΣ! ΕΣΤΕ ΣΚΕΠΤΙΚΑΙ

Μὴν κάμνετε χρῆσιν διὰ τὴν **κόμην σας** καὶ τὴν τῶν τέκνων σας ἢ μόνον τοῦ γνησίου **ΠΕΤΡΕΛΑΙΟΥ ΗΑΗΝ** ἀντισηπτικοῦ καὶ ἀναγεννητικοῦ, Πωλεῖται εἰς ἅπαντα τὰ Φαρμακεία, μωροπωλεῖα κ.τ.λ. Ἀποθήκη **F. Vibert, Lyon** [Γαλλία].

ΤΥΠΟΣ ΠΑΡΑΣΚΕΥΑΔΕΩΝΗ